

"בסדר"

לפני כ-15 שנים (המספר מפתיע גם אותי), שהתחלתי טירונות נתקלתי בגרעין של הצופים שנקרא "בסדר" (זה שמו!).

זכור לי איך קומם אותי השם הזה, וחשבתי: כיצד הם יכולים לשאתו? לשים את הבינוניות כסמל, כשם. מה רוצה לומר סתמיות זו? אנו מנגד, נקראנו גרעין "כיסופים".

צא וראה", חשבתי לעצמי: כיסופים, להט, שאיפות, אידאלים מול "בסדר" קטן ובינוני חסר צבע ומגמה, מציאותי עד להחריד.

כשבחנתי את הרגשתי ניקרה במוחי שאלה: מה באמת עדיף? שם בומבסטי יומרני ללא כיסוי או שם מציאותי ללא יומרה, תיאור אמיתי של המציאות הבינונית. בכל יומרה יש זיוף, אנו נקראים כיסופים וכי חדורי להט היינו?? כל כולנו חץ להגשמת הרעיון הגדול? ללא כל אינטרסים צרים ואנוכיים? נכספים בתכלית הכיסוף? בודאי שלא! מניין אם כן הזכות והיומרה לקרוא כך לעצמנו?

לכאורה דווקא הם שאינם מהלכים בגדולות, מכירים עצמם כדבעי, יודעים חולשות אנוש ומוזים בהן, דווקא הם הכנים והצודקים. ההגיון מהרהר ומערער האין חליפתנו גדולה ממידתנו? אך תחושת הסלידה מ"הבסדר" אינה מרפה.

לימים, כאשר ניגשתי בדחילו ורחימו להעניק שם לבני הבנתי את סלידתי. בכל שם יש תקווה, יש בו תפילה, הטרמה של העתיד. אין הוא מבטא את ההווה כפי שהוא, אלא את האמת של העתיד הטמונה בגרעין הקטן של כוונותינו בהווה. שאיפה המראה את הכיוון, אך עדיין לא מומשה.

האדם לוקח את הדבר שהיה רוצה בו, תמצית חייו ומניח אותו מעל ראשו אין הוא אומר "כזה אני" אלא "כזה הייתי רוצה להיות". ה'בסדר' שבו אני שרוי כעת הוא זמני וחולף ולכן גם אינו אני באמת. "כנות" שאינה מעמידה לעצמה סמלים שהם מעבר לעצמה, מנציחה את האמת כביכול של ההווה ובזה זיופה הגדול.

עומד לו בן טובים בתפילה, מנענע את כל גופו, עוצם את עיניו וכורע ומשתחוה עד שמתפקקות חוליותיו ומבטא בשפתיו מילה אחר מילה. אך אינו חש דבר, אין אלוקים בלבו, יבש המעיין. מנגד עומד לו בן טובים אחר, אין אלוקים בליבו, אף נפשו יבשה, אין הלב הומה, במי ישטה? בעצמו? באלוקיו? עומד שברכו האחת כפופה ראשו מוטה, ידו הפנויה מסיידור מונחת בכיסו ברפיון, שפתיו ממלמלות.

הראשון- אין תוכו כברו, והשני- פיו וליבו שווים, ובכל זאת ליבי לראשון. אין הוא יודע להתפלל, ואין "עבודת הלב"- עבודתו. אך תפילה אחת מבטא גופו- "אלוקי הכנס תפילתך בליבי, עשה שינבע המעיין". אין עמידתו מבטאת את מה שהוא כעת אלא את מה שהוא רוצה להיות!

אין הדברים אמורים רק לגבי תפילה, שמות וסמלים, כל חזותו של האדם, יותר משהיא מעידה על מה שהינו, מעידה על שאיפותיו. יתר על כן האדם המציג את עצמו כפי מצבו בהווה בלבד מציג את חוסר הבושה שבמצב זה ואפילו את שאיפתו להתמיד במצבו ולהנציח את הקיום הבינוני ולהתהדר בנוצות הכנות.

"ה' לא גבה ליבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני"-
ובכל זאת, שבועתי לנגדי תמיד "נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך"

אלי חדד (מחנך)